

Arrest

nr. 313 624 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U, S.A.R., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Chaqoray, een dorp gelegen in het Shigal district van de provincie Kunar. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U bent religieus gehuwd met Z.S. en samen hebben jullie vier kinderen. Uw vader F.M. was één van de dorpsoudsten en werd ongeveer negentien en een half jaar geleden gedood door twee talibanleden uit het dorp, Am. en Ak.K.. Dit omdat hij protesteerde tegen de aanwezigheid van de taliban in het dorp. Hij kwam om het leven door een bomaanslag terwijl hij aan het werken was op het veld. Nadat hij was afgestudeerd ging uw broer Z.U.R. werken voor het leger. Uzelf volgde een opleiding als verpleger en werkte in een hospitaal gelegen in de hoofdstad van Kunar. Later werkte u ook nog in Chapardara. U bracht maandelijks een bezoek aan huis.

Ongeveer een maand voor uw vertrek werd Ak.K. 's nachts door onbekenden vermoord. Am. begon hierop in het dorp te verspreiden dat de zonen van F.M., uw vader, dit hadden gedaan. Dit kwam ter ore van uw

moeder en zij verwittigde u niet naar huis te komen. U ging naar uw tante in Nangarhar en vandaar naar Kabul, vanwaar u uit het land vluchtte. U verliet Afghanistan in de vijfde maand van 1399 (Gregoriaanse kalender augustus 2020). Via Iran, Turkije en Griekenland reisde u verder via de Balkanroute tot Italië. Van hieruit ging u via Frankrijk naar België. In het totaal was u ongeveer zeven maanden onderweg. In België dient u een verzoek om internationale bescherming in op 27 mei 2021. Na de machtsovername van de taliban vond er nog een incident plaats tussen uw broer en de taliban. Am. had via de dorpsoudsten aan uw moeder laten weten dat er amnestie werd verleend aan uw broer en u beiden. Hierop ging uw broer Z.U.R. samen met uw neef Ro., die ook bij het leger diende, naar huis. Toen ze met de bus aankwamen aan de halte in het dorp, werden ze onder vuur genomen door de taliban. Hierbij kwam uw neef om het leven. De dochter van uw broer die hem stond op te wachten geraakte gewond. Uw broer zelf kon vluchten en, voor zover u weet, probeert hij momenteel de grens met Iran over te steken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, uw middelbare schooldiploma, uw diploma opleiding publieke gezondheidszorg, uw diploma van de verpleegschool en een certificaat van uw werk. Van uw broer legt u twee opleidingscertificaten (kopie), zijn toewijzingsattest voor het leger (kopie) en foto's van hem samen met uw neef (kopie). Ten slotte legt u een kopie van de volgende foto's neer: foto van u met uw neef, een foto van een dorpsoudste die omkwam tijdens een beschieting, een foto van uw neef die werd doodgeschoten en foto's van de dochter van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er verder door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen bevatten immers verschillende incoherenties, vaagheden en onwaarschijnlijkheden.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat er op zich geen reden is om te twifelen aan het profiel van de persoon Z.U.R. van wie u beweert dat hij uw broer is. Uw aangehaalde verwantschap met deze persoon wordt heden evenmin betwist. Het is echter niet omwille van het loutere profiel van uw broer dat er actueel een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. Om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming volstaat het niet om enkel te verwijzen naar het profiel van uw broer. U dient uw vrees immers te concretiseren en individualiseren. Voorts dringt zich eveneens de vraag op om welke reden u nog zou gezocht worden door de taliban. U beweert immers zelf dat uw broer voor zover u weet de grens met Iran probeert over te steken (zie CGVS, p.5). U slaagt er niet in dit aan te tonen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U vermeldt dat uw vader ongeveer negentien en een half jaar geleden door de plaatselijke taliban leden Ak.K. en Am. gedood werd. De manier waarop dit zou zijn gebeurd is echter opmerkelijk te noemen.

U beweert dat ze een bom hadden geplaatst in het maïsveld waar uw vader aan het werken was en hij werd opgeblazen toen hij zijn veld aan het irrigeren was (zie CGVS, p.16). Dit lijkt een eerder omslachtige manier om uw vader te doden. Hij was immers gewoon op zijn veld aan het werken. Dat de taliban dan een landmijn plaatsten met de kans dat uw vader hier niet eens op zou lopen of iemand anders er op zou stappen klinkt weinig waarschijnlijk. Dit is immers een weinig efficiënte manier van doden gezien uw vader gewoon vrij te bereiken was en makkelijk kon worden neergeschoten. Hiermee geconfronteerd zegt u dat de reden

waarschijnlijk was dat Ak.K. en Am. niet wilden dat iemand wist dat zij erachter zaten (zie CGVS, p.16). Dit is echter een weinig aannemelijke uitleg aangezien u vermeldt dat uw vader in de ochtend een discussie had met hen beiden en in de namiddag al vermoord werd (zie CGVS, p.16). U zegt verder ook dat er nog vrienden van uw vader waren die ook tegen de taliban hadden gereageerd en na het incident met uw vader allemaal het dorp waren ontvlucht (zie CGVS, p.16). Het was met andere woorden voor de andere mensen in het dorp vrij duidelijk wie achter de moord op uw vader zat. Ook verklaart u verder dat later ook Am. openlijk toegaf dat hij en Ak.K. uw vader hadden vermoord en uzelf dit ook nog verschillende keren openlijk in het dorp verkondigde (zie CGVS, p.15 en 20). Hun zogezegde poging om incognito via een bomaanslag uw vader te doden, is dan ook grandioos mislukt en bijgevolg houdt uw uitleg dan ook weinig steek. Het is weinig aannemelijk dat uw vader door middel van een dergelijk complexe aanslag werd gedood.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u en uw familie daarna gedurende negentien jaar geen moeilijkheden meer kenden met de taliban en in het bijzonder met Am. en Ak.K.. Vervolgens zouden u en uw broer uit het niets beschuldigd worden van de dood van Ak.K.. Volgende opmerkingen maken dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. U zegt dat de taliban tijdens die periode van negentien jaar boos op u was omdat u het gezin van uw broer naar hem bracht en u ook verkondigde dat u wraak zou nemen op de taliban (zie CGVS, p.15). Gevraagd hoe u wist dat de taliban boos op u waren, zegt u dat ze naar u staarden als u langskwam en nooit met u spraken (zie CGVS, p.16). Gevraagd of dit zo uitzonderlijk was dat ze niet met u spraken aangezien ze waarschijnlijk met meerdere dorpelingen niet spraken, herhaalt u simpelweg dat ze boos op u waren omdat ze dachten dat u wraak ging nemen voor uw vader (zie CGVS, p.16). U slaagt er echter niet in enig concreet element aan te reiken waaruit dit blijkt. U spreekt enkel van een vaag incident waarbij uw hond begon te blaffen op een nacht en uw moeder twee personen voor de poort van uw huis opmerkte. U besloot dat het de taliban moest zijn, maar dit betreft louter een blote bewering (zie CGVS, p.16). U baseert zich enkel op vermoedens en hieruit kan geenszins worden afgeleid dat dit de taliban was noch dat dit een concrete bedreiging was. Verder werd er u expliciet gevraagd of er nog andere incidenten gebeurden, waar u negatief op antwoordt (zie CGVS, p.16). Verderop tijdens het persoonlijk onderhoud werd u nogmaals expliciet gevraagd of Am. of Ak.K. ooit eerder uw familie bedreigd hadden, alwaar u wederom negatief op antwoordt (zie CGVS, p.19). U slaagt er niet in concreet aan te tonen dat de taliban boos op u was omdat ze dachten dat u wraak ging nemen. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat de taliban uw vader doodde en er dan gedurende negentien jaar niets gebeurt vooraleer ze uit het niets u beschuldigen van de dood van Ak.K.. Zeker aangezien u aangeeft dat Ak.K. en Am. slechts op driehonderd meter van uw huis woonden (zie CGVS, p.17). Dat er zich dan geen enkel voorval voordoet gedurende die negentien jaar maar u wel plots beschuldigd wordt, is moeilijk te geloven. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat het vreemd is dat uw familie nooit overwogen heeft te verhuizen na de moord op uw vader. U woonde immers op nog geen driehonderd meter van de moordenaars van uw vader. Hiernaar gevraagd zegt u dat de taliban u overal kan raken en verhuizen geen zin had (zie CGVS, p.19). Aangezien uw problemen zich hoofdzakelijk met Ak.K. en Am. voordeden, is dit geen excuus te noemen. Het zou voor uw familie toch al heel wat veiliger geweest zijn als u verder van hen zou wonen. Dat uw familie nooit overwogen heeft te verhuizen, strookt niet met uw aangehaalde vluchtmotieven.

Voorts blijft u opmerkelijk in gebreke als u gevraagd wordt om Ak.K. en Am. in detail te beschrijven. U beschreef hen aanvankelijk als dat ze veel bezoek ontvingen en veel geld hadden (zie CGVS, p.18). U werd daarop nog eens expliciet gevraagd naar een detailbeschrijving waarop u niet verder komt dan te zeggen dat ze er 'normaal' uitzagen (zie CGVS, p.18). U weet evenmin bij welke groepering binnen de taliban ze aangesloten waren of welke positie ze hadden binnen deze groep (zie CGVS, p.18). Dat u niet meer kan zeggen over deze twee talibanleden terwijl u beweert dat ze gedurende twintig jaar op driehonderd meter van u woonden en zij verantwoordelijk waren voor de dood van uw vader, komt ongerijmd over.

Het is ook vreemd dat Am. onmiddellijk u en uw broer van de dood van Ak.K. beschuldigde. Het was immers zo lang geleden dat uw vader door hen werd gedood. Bovendien vermeldde u eerder ook in het persoonlijk onderhoud dat Am. en Ak.K. verschillende moorden op hun geweten hadden, onder andere een militair die ze ook gedood hadden (zie CGVS, p.18).

Dat Am. zonder enige concrete aanwijzing onmiddellijk u en uw broer beschuldigde terwijl familieleden van andere slachtoffers mogelijk ook op wraak uit waren aangezien Am. en Ak.K. ook andere personen gedood hebben, is weinig aannemelijk. U beweert daarop dat u al eerder verschillende keren in de moskee gewapend rondliep en verkondigde dat u wraak zou nemen voor uw vader (zie CGVS, p.20). U werd dan gevraagd of u een specifiek plan had, waarop u zegt dat u hen plande allebei neer te schieten (zie CGVS, p.20). Dit omdat u schrik had dat als u maar één van hen zou doden, de andere achter u aan zou komen (zie CGVS, p.20). Eerder vermeldde u echter dat zowel Am. als Ak.K. verschillende zonen hadden die ook lid van de taliban waren (zie CGVS, p.17 en 18). Dat u dan dacht ermee weg te komen als u beiden zou neerschieten, is weinig geloofwaardig. Er waren immers nog genoeg familieleden die wraak konden nemen. Ook zegt u dat u dit overlegd had met uw broer en hij u ook de raad gaf hen beiden te doden (zie CGVS, p.20). Dat uw broer u niet eens wilde helpen terwijl hij in het leger diende en dus ervaring had met dergelijke

gewapende operaties, doet verder de wenkbrauwen fronsen. Uw uitleg als zou hij niet naar het dorp kunnen komen (zie CGVS, p.20), is weinig verschonend aangezien het dan toch zou zijn om de twee talibanleden die hem viseerden zelf te doden. Het meest frappante is echter dat u van plan was hen te doden en dit openlijk verkondigde aan een vriend die pro-taliban was, wat een hele bizarre tactiek is aangezien zo de gehele taliban en uw doelwitten inclusief zouden weten wat u van plan was (zie CGVS, p.20 en 21). Hiernaar gevraagd zegt u dat u het niet wilde zeggen, maar hij u ergerde door de hele tijd te vragen waarom u wapens droeg (zie CGVS, p.21). Het is geheel niet aannemelijk dat u plande twee plaatselijke talibs te doden en dan in een impuls uw plan verkapt aan een persoon met connecties binnen de taliban. Hierdoor bracht u zelf de gehele taliban op de hoogte van uw plan hetgeen het enorm zou bemoeilijken hen te doden. Overigens zou dit waarschijnlijk ook regelrechte zelfmoord voor u betekenen aangezien verwacht kan worden dat Ak.K. en Am. hierop zelf tot actie zouden overgaan en niet doelloos zouden wachten als ze wisten dat u hen plande te doden. Deze door u beschreven gang van zaken, tart dan ook alle logica en kan niet geloofd worden.

Uw opeenvolgende verklaringen voor de DVZ en het CGVS bevatten voorts volgend tegenstrijdig element. Bij de DVZ verklaarde u dat u thuis in het dorp kwam en dan sprak met uw moeder die u op de hoogte bracht van de beschuldigingen van Am. (zie vragenlijst DVZ). Dit terwijl u bij het CGVS verklaart dat u op het werk in Chapardara werd gebeld door uw moeder met het nieuws dat Am. u beschuldigde van de dood van Ak.K., hetgeen een geheel andere verklaring betreft (zie CGVS, p.15). Hiermee geconfronteerd blijft u bij uw verklaring als zou uw moeder u gebeld hebben op uw werk (zie CGVS, p.21). Dat uw asielerklaringen bij de DVZ en het CGVS op dit punt uiteenlopen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtmotieven.

U slaagt er evenmin in de beschieting van uw broer na de machtsovername door de taliban geloofwaardig voor te stellen omwille van het volgende. Zo is het zeer vreemd dat Am. via de dorpsoudsten amnestie verleende aan u en uw broer Z.U.R. en uw broer daarop zonder meer terugkomt naar het dorp (zie CGVS, p.21). Am. was de moordenaar van uw vader en beschuldigde u en uw broer van de dood van Ak.K.. Bovendien diende uw broer binnen het voormalige Afghaanse leger, de vijand van de taliban in het voorbije Afghaanse conflict. Dat uw broer dan zonder meer Am. op zijn woord geloofde en zomaar prompt terugkomt naar het dorp waar hij eerder met de dood werd bedreigd, is weinig aannemelijk. Hiernaar gevraagd zegt u dat Am. een dorpsoudste die jullie vertrouwden stuurde en dat uw broer nergens anders naartoe kon aangezien de taliban het gehele land onder controle had (zie CGVS, p.21). Over uw argument van de dorpsoudste dient gezegd te worden dat het nog altijd Am. is die de boodschap stuurde, ook al werd hiervoor een betrouwbare tussenpersoon gebruikt. Over uw tweede argument dat de taliban het gehele land onder controle had en uw broer nergens anders heen kon, dient er gezegd te worden dat uw broer het land kon verlaten zoals u had gedaan of verhuizen naar een ander deel van het land, om toch al aan Am. persoonlijk te ontsnappen. Het blijft dan ook ongeloofwaardig dat uw broer zonder meer terugkomt zodra Am. amnestie belooft.

Het geheel van uw verklaringen is op zulke wijze tegenstrijdig, vaag en incoherent dat er op geen enkel punt van uw persoonlijke vervolging ook maar enig geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten die u in dit verband neerlegt, kunnen op geen enkele wijze deze ongeloofwaardige verklaringen remediëren. Uw taskara, uw diploma's, certificaat van uw werk, de verscheidene documenten en foto's betreffende het werk van uw broer en de foto's van u met uw neef bewijzen immers hoogstens uw identiteit en herkomst en het profiel van uw broer, hetgeen tot op heden niet betwijfeld wordt.

De foto's van de dochter van uw broer zeggen niets over hoe en waar deze verwondingen zijn opgelopen. Ook de foto van de dorpsoudste die u neerlegt en waarvan u beweert dat deze omkwam in de beschieting zegt niets over in welke omstandigheden deze man is overleden. De foto van uw neef die gestorven is ten slotte kan ook niets sluitend zeggen over de omstandigheden waarin dit gebeurde. Deze foto's hebben dan ook weinig bewijswaarde en kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin ombuigen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken

hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit

heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker houdt in het verzoekschrift het volgende betoog:

"5. DE MOTIVERING EN DE MIDDELEN

[...]

Het is precies op dit punt dat verzoeker kritiek heeft. Zelfs als de Commissaris-generaal twijfels heeft geuit over zijn persoonlijke incidenten (zie hieronder) dan nog dient hij de (voor hem wel) vaststaande elementen wel wat grondiger te onderzoeken.

Het profiel van verzoekers broer die commandant was in het ANA wordt niet betwist.

Stellen dat hij zelf omwille van het profiel van zijn broer (en neef) geen enkele risico loopt is wel even te kort door de bocht en trouwens werd hierop door het CGVS niet voldoende onderzoek gedaan, zodat het dossier alleen al hierom terug naar het CGVS dient gestuurd te worden.

Het dossier bevat een aantal overtuigende bewijsstukken.

De beoordeling dat zijn vrees, omwille van een broer in het ANA (commandant), niet actueel meer zou zijn, omdat deze laatste zelf niet meer in Afghanistan is, lijkt manifest een foute beoordeling te zijn.

Hierbij dient ook overwogen te worden dat verzoeker zelf ook een opleiding als verpleger heeft gehad en in het hospitaal werkte, waardoor hij steeds met zijn leven doorging, ondanks de traumatische dood van zijn vader en de wraakideeën die hij onderhuids koesterde.

[...]

Verzoeker was een kleine jongen toen de aanslag op zijn vader is gebeurd. Hij heeft het sowieso van horen zeggen en heeft op de vragen geantwoord naar best vermogen. Dit is alles wat hij heeft gehoord en weet. Dat

de CGVS de werkwijze van de Talibanleden vreemd en omslachtig vindt is te subjectief en verzoeker kan natuurlijk ook geen uitsluitel geven omtrent de reden van hun keuze. Wel is het duidelijk dat de bom op het land/veld van verzoekers vader werd geplaatst en dat hij daar alleen aan het werk was, zodat het wel voor de hand liggend was dat hij het slachtoffer zou worden en niet iemand anders.

Hoe dan ook, de daders hebben inderdaad -achteraf- verkondigd dat zij achter die moord zaten.

[...]

Verzoeker merkt op dat deze redenering weliswaar een bepaalde interpretatie inhoudt, doch dat er geen enkele voldoende reden is om aan te nemen dat dit de enige zienswijze is. Er is evenveel reden om geloof te hechten aan de verklaringen die door verzoeker te goeder trouw en op omstandige wijze werden uiteengezet omtrent het leven in het dorp en de gebeurtenissen. Het is ook niet zo opmerkelijk dat verzoeker in het dorp bleef wonen nadat zijn vader was omgekomen rekening houdend met de mogelijkheden en de culturele gebruiken.

[...]

Dit is een totaal subjectieve beoordeling. Wat wil men dan precies weten ?

[...]

Verzoeker bevestigt deze verklaringen en het feit dat hij door de broer van Am. beschuldigd wordt van de moord.

[...]

Het gehoorverslag van DVZ bevat op dit punt een onnauwkeurigheid.

[...]

Verzoeker blijft bij zijn verklaringen, stellende dat hij deze gedeeltelijk uit tweede hand heeft. Hij houdt zich ter beschikking om bijkomende informatie te verstrekken.

[...]

Omwille van zijn profiel, dat van zijn broer en neef, en dat van zijn overleden vader, staat hij in een slecht daglicht bij het huidige regime. Daardoor loopt hij een verhoogt risico, temeer daar er geen rechtsstaat bestaat en hij dus geen enkel verweer kan maken.

Recent, in juli 2022, verscheen een vrij volledig verslag omtrent de période na de machtsovername van de hand van UNAMA Human Rights | UNAMA (unmissions.org).

Dit verslag wijst in de eerste plaats op de onveilige situatie van burgers in het algemeen.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing geen volledige beoordeling bevat inzake mogelijke toepassing van artikel 48/4, §2, c inzake en dat de mogelijkheid van subsidiaire bescherming alsnog grondig dient onderzocht te worden.

[...]

Ook met betrekking tot mogelijke toepassing van artikel 48/4, 2, b Vw, kan verzoeker de gevolgde redenering niet onderschrijven.

Een aantal elementen moeten hierbij immers nader onderzocht worden.

De bestreden beslissing stelt dat men niet zomaar zonder meer kan aannemen dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie onder het genoemde toepassingsgebied valt.

Eenzijds is er een situatie die veroorzaakt wordt door objectieve omstandigheden;

Deze zijn in elk geval aantoonbaar. Dat het land zich in een uitzonderlijk ernstige socio- economische crisis bevindt, wordt niet betwist en wordt bevestigd door alle objectieve bronnen.

De bestreden beslissing stelt nu dat die situatie dient veroorzaakt te zijn door het handelen en/of het nalaten te handelen door overheidsactoren en niet-overheidsactoren en/of de Staat.

De bestreden beslissing stelt dat dit niet het geval is.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2b, verzet verzoeker zich tegen de beoordeling zoals gemaakt in de arresten van 12 en 13 Oktober 2022.

Waar de wet uitdrukkelijk spreekt over een opzettelijk **handelen of nalaten** dat uitgaat van een actor meent verzoeker dat de raad de focus hoofdzakelijk op het handelen legt.

De interpretatie dat de huidige socio-economische omstandigheden veroorzaakt worden, meer bepaald **hoofdzakelijk** veroorzaakt worden, door objectieve factoren, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen klopt niet.

De aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreft andere landen en situaties en het Hof heeft zich nog niet uitgesproken over de situatie in Afghanistan; daarom kan de aangehaalde rechtspraak niet volstaan en is het ook niet noodzakelijk om deze te volgen inzake Afghanistan.

Verzoeker stelt dat de socio-economische omstandigheden en de humanitaire catastrofe wel degelijk **hoofdzakelijk**, (niet vereist uitsluitend) veroorzaakt werd en wordt door het handelen en vooral het nalaten van het de facto Taliban regime.

Het feit Afghanistan zich voor de machtsovername reeds bevond in de precare socio-economische situatie doet niet ter zake aan de nood tot beoordeling van de huidige situatie temeer daar de actor een totaal nieuwe speler is.

De arresten wijzen vooral op de gevolgen van de machtsovername en de verslechterde socio- economische situatie doch zij benoemen niet de werkelijke oorzaken hiervan, die inderdaad indirect zijn, maar weliswaar voldoende en noodzakelijke oorzaken zijn, en die zich volledig situeren in hoofde van het facto Talibanregime.

Zoals de arresten aangeven was de socio-economische en humanitaire situatie reeds dramatisch en was het land hoofdzakelijk aangewezen op buitenlandse hulp.

Objectieve factoren, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen, waren al voor de val van het regime verantwoordelijk voor precarie leefomstandigheden maar buitenlandse middelen konden steeds, en onafhankelijk van de objectieve factoren en natuurlijke fenomenen, toegang vinden en de hulpverlening kon vrijelijk toegang vinden en zijn doelen bereiken.

Het is alleszins duidelijk dat de redenering van de bestreden beslissing kortzichtig, vooringenomen en niet gebaseerd is op een volledige en inclusieve benadering van de politieke en economische realiteit, op lange termijn.

De gevolgde redenering ondersteunt een bepaalde agenda en houdt geen rekening met de werkelijke oorzaken van de huidige situatie, namelijk het stoppen van alle financiële hulp, behalve noodhulp, aan een land dat bijna volledig "gesponsord" werd door buitenlandse donorhulp, het afsnijden van de Afghaanse Centrale Bank van het internationaal betalingsverkeer, én het bevriezen van 9 miljard dollar Afghaanse tegoeden in buitenlandse banken, waarvan 7 miljard in de VS.

Doordat het Talibanregime heeft nagelaten de benchmarks van de internationale gemeenschap te halen en dus de buitenlandse geldkranen zijn toe gedraaid kan deze hulp niet meer verleend worden; zodra het Taliban regime zou instemmen met de eisen van het Westen en de samenwerking zou aanvatten- en erkend zou worden,- zou door deze intentionele acties en niettegenstaande objectieve factoren al dan nooit in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen soelaas kunnen geboden worden.

De schade die de Afghaanse bevolking momenteel ondergaat vloeit hoofdzakelijk rechtstreeks voort uit de politiek en het nalaten van het Taliban de facto regime om de minimum vereisten inzake mensenrechten te erkennen en aldus een situatie te bestendigen waarin zij door geen enkel land worden erkend, laat staan kunnen samenwerken om het land op te bouwen en verlichting te bieden met betrekking tot doen om omstandigheden van de Afghaanse bevolking.

Verzoeker wenst zich een andere en diepgaandere analyse eigen te maken, [verwijzingen naar rapporten middels URL]

Tenslotte kan hier in het algemeen aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing volledig in het ongewisse blijft waar zij steeds spreekt over "r/e machtsovername door de Taliban" maar geen invulling geeft aan de juridische omschrijving van dit "regime", temeer daar het internationaal niet erkend wordt.

Ook deze juridische kwestie vraagt zeker om opheldering. Zo is immers de notie van "bescherming" intrinsiek verbonden aan het bestaan van de rechtsstaat en van een gelegitimeerde en erkende overheid.

In dit geval staan we echter voor een situatie waar de overheidsactor niet erkend wordt door de beoordelende overheid en buiten de Taliban ook geen enkele andere wettelijke overheid wordt erkend.

Verzoeker verwijst naar het genoemde rapport van UNAMA, Juli 2022, waarin ook steeds verwezen wordt naar "de facto" overheden...

1. Verzoeker stelt zich ernstige vragen bij de beoordeling inzake de zogenaamde "verwestering" en de toepassing van het begrip/categorie.

In het Nederlandse woordenboek Van Dale betekent dit : Europese levensgewoonten en opvattingen aannemen; betekenis.be geeft als betekenis van "verwesterd" ; westers worden, gewoonten en opvattingen van de westerse cultuur aannemen.

"Verwesterd" is aldus een volstrekt vage categorie en wijst in de richting van beïnvloed zijn door Europese gewoonten en opvattingen, normen en waarden ?...

Het is alleszins te vaag en onduidelijk welke de inhoudelijke betekenis van deze begrippen is in de arresten van de RvV van 12 en 13 Oktober 2022 (nr. 278 701, nr 278653, nr 278654, nr. 278699 en nr. 278 701) en of ze in hun gebruikelijke betekenis moeten gelden, dan wel of er een specifieke juridische betekenis moet aan gegeven worden.

Het lijkt er volgens ondergetekende op dat er minstens een voldoende duidelijke en eensluidende betekenis van dit woord(en) dient te bestaan, als minimale voorwaarde, om deze "categorie" te gebruiken in de beoordeling van een nood tot internationale bescherming.

Bij lezing van de arresten van 12 en 13 Oktober 2022 inzake , lijkt de Raad ook een aantal begrippen door elkaar te halen, ook al is het manifest duidelijk dat deze niet dezelfde lading dekken :

Zo is het op het eerste zicht duidelijk dat objectief begrepen een "verwesterde Afghaan" klaarblijkelijk niet hetzelfde is als een "terugkeerder", waar dit laatste begrip immers kan duiden op het louter zich verplaatsen van een geografische piek naar een andere plek, die in dit geval de oorspronkelijke plaats van vertrek is.

Ook worden begrippen als levensstijl, gedrag enz. door elkaar gehaald.

Eenzijds wijst men op uiterlijke en vrij oppervlakkige tekenen, die wellicht geen blijk geven van een "identiteit" maar misschien louter thuishoren in de categorie van "fantasie, creativiteit, verschijning".

Anderzijds kan men denken aan geïnternaliseerde normen en waarden en het feit dat deze zich eventueel (ook) manifesteren in uiterlijke kenmerken en uitspraken of ideeën.

Een kleine beschouwing lijkt hoe dan ook al snel te doen begrijpen dat de gezegde beoordeling in de voormelde arresten zeker niet weloverwogen werd gemaakt, of minstens ruimte laat én nood heeft aan verdere verfijning en invulling.

2. Omdat deze begrippen niet duidelijk genoeg zijn, en aldus de premissen in de gevolgde redenering niet kunnen dienen als basis voor verdere redenering en besluit, **kan verzoeker ook met goede redenen stellen dat hij de interpretatie betwist van de Raad waar deze stelt dat “verwesterde Afghanen niet als sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d van de Vreemdelingenwet kunnen aangemerkt worden :**

-Dat het niet om een kenmerk met een gemeenschappelijke achtergrond gaat,- hoewel men kan overwegen dat alle Afghanen die terugkeren, sowieso “terugkeerders” zijn (what is in a name), maar ook “gecorrumpereerd” zijn door Westerse normen en gebruiken en/of die overtuigingen zelf tot de hunne gemaakt hebben.

-Dat het geen kenmerk is dat voor de identiteit of morele integriteit van de verzoeker dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij deze opgeven” (eerste voorwaarde), alhoewel men kan voorhouden dat dit wel degelijk gaat over de integratie van een gedachtengoed dat toch wél fundamenteel is, omdat het precies gaat over de individuele rechten en vrijheden.

Dat de groep van terugkeerders zeer divers is en hun eigenheid behouden, -zoals ook alle burgers in het “Westen” volledig divers zijn-, is geen afdoende reden, integendeel : het feit van de eigenheid te bewaren is precies een uitvloeisel van de individuele mensenrechten.

De Stelling dat er geen sprake van een gemeenschappelijke identiteit is die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd omdat iedere verwesterde afgaan op zich zijn eigenheid heeft behouden loopt mank en houdt intrinsiek in dat er dan ook niet zoets als een Europese of westerse identiteit bestaat. Hoe dan ook hebben zij wel degelijk het gemeenschappelijke kenmerk dat zij “terugkeerders” zijn en gecorrumpereerd door Westerse normen en waarden.

Verzoeker kan zich dus niet vinden in de beoordeling dat het zich eigen maken van westerse waarden en normen geen kenmerk met een gemeenschappelijke achtergrond is aangezien cultuurhistorisch de Europese normen en waarden duidelijk een gemeenschappelijke achtergrond hebben.

Er is inderdaad een grote kloof tussen zogenaamde levensstijl en het afficheren van bijvoorbeeld een hip kapsel, een oorbel, een strakke jeans of het posten van filmpjes op tik-tok en Instagram, waarbij men inderdaad kan stellen dat deze zaken niet dermate fundamenteel zijn, en men kan eisen dat men zich aanpast aan de culturele normen en gebruiken.

Indien men zou aannemen dat het inzake verwestering in feite gaat over een integratie van de Europese waarden en normen, waarbij respect voor de rechten van de mens en het recht op vrije meningsuiting en zelfontplooiing centraal staan dan kan men zich echter wel terecht de vraag stellen of de beoordeling “dat deze overtuigingen niet dermate fundamenteel zijn dat niet mag worden geëist dat hij of zij deze opgeven” (eerste voorwaarde) wel verdedigbaar is ?

Indien de “terugkeerder” de betrokkene Europese normen en waarden heeft geïnternaliseerd, die trouwens fundamenteel hebben in heel oude tradities en o.a. de christelijke Romeinse traditie en die hun uitmonding hebben gevonden in het Europees verdrag voor de mensen weg dan gaat die redenering niet zo licht op.

De definiëring is aldus verre van sluitend.

Verzoeker stelt dan ook vast dat de Raad zich op zeer glad ijs begeeft door te vertrekken van volstrekt onduidelijke en vage begrippen terwijl deze klaarblijkelijk wel aanleiding kunnen geven tot erkenning en verdere conclusies te nemen, op deze volstrekt onstabiele basis.

Tenslotte stelt zij ook nog dat het aan de verzoeker toekomt om deze (welke ?) elementen van verwestering aan te dragen.

3.De raad maakt daarentegen wel een aanknoping tussen “verwestering” en “godsdienst” of “politieke” overtuiging als de verzoeker zich daadwerkelijk “de westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt”

Een louter ontwikkelde Westerse levensstijl zou hier niet onder vallen, tenzij deze een uiting is van een godsdienstige of een politieke overtuiging en dat noodzakelijk is om diens morele of godsdienstige integriteit te behouden;

Of nog indien hem/haar een godsdienstige of politieke overtuiging zou worden toegedicht van “verwesterde” persoon. .

En de Raad stelt dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als “verwesterd”. De ingeroepen “query” in de EASO COI dateert trouwens van voor de val van de Afghaanse regering (2/9/2020). Precies op dit punt klemmt ook hier weer de gevolgde redenering, temeer daar er geen duidelijke invulling van het begrip wordt gegeven.

“nog steeds pashtou spreken” of “nog moslim zijn” lijken hier helemaal niet pertinent, alleszins niet doorslaggevend.

Hoe dan ook besluit de Raad dat het werkelijke gevaar voor vervolging zich in se niet situeert in hoofde van de persoon maar wel in hoofde van het regime dat hem een godsdienstige of politieke overtuiging kan toedichten.

4 . De Raad minimaliseert echter het feit dat in hoofde van de Taliban een persoon die terugkeert uit het westen als een “afvallige” kan beschouwd worden wegens “gecorrumpereerd” door Westerse normen en waarden of bespreekt dit topic niet vanuit die interpretatie.

Gelet op het feit dat de normen en waarden van de Taliban, die zich beroepen op een “goddelijke autoriteit” en een zeer strikte toepassing van de sharia verdedigen, haaks staan op de rechten en vrijheden zoals die

opgang hebben gemaakt in Europa, door de eeuwen heen en uiteindelijk neergeschreven zijn in het EVRM, is uitdieping van het onderwerp van belang.

Het zijn precies deze mensenrechten/waarden die verdedigd worden in het kader van de procedures tot internationale bescherming in Europa, daarom ook is het vrijwel logisch en noodzakelijk dat “terugkeerders” beschouwd worden als “afvalligen”.

Alhoewel er slechts sporadische rapporteringen gebeuren met betrekking tot de handhaving door het de facto regime van de sharia wetgeving hoeft het geen betoog dat deze regelrecht indruist tegen de Europese normen en waarden.

Lezing van considerans 63.2.5 van het arrest van 13 Oktober 2022 toont aan dat de Raad ernstige vragen stelt bij de rechtshandhaving en de willekeur die door het de facto regime wordt uitgerold. Er is bijna geen informatie over personen die uit het Westen zijn teruggekeerd maar er wordt wel bevestigd dat het vrij voor de hand liggend is dat iemand die terugkeert hoe dan ook als dusdanig wordt herkend.

De Stelling dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat Afghansen die terugkeren uit Europa louter omwille van een verblijf in Europa een risico lopen is dan ook voorbarig bovendien en in deze “stelling” wordt trouwens niet verwezen naar de “verwesterde Afghansen” maar naar het louter geografische element van de verplaatsing/terugkeer. (terugkeerder).

Op zich is het derhalve niet zo moeilijk om tot het besluit te komen dat in principe elke persoon die terugkeert uit het westen, een risico loopt, dat uiteraard nog verhoogt als hij/zij uiterlijke tekenen vertoont en ideeën aanhangt en verkondigt die een veruitwendiging zijn van die normen en waarden,- al is dat geen noodzakelijke voorwaarde.

De toevoeging dat ze het spel kunnen spelen en aan de aandacht van de Taliban kunnen ontkomen is ronduit naïef te noemen en druist ook in tegen de interpretatie dat van de terugkerende asielzoeker niet mag verwacht worden dat hij elementen die fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit zou afzweren. Een eis tot aanpassing van zijn gedrag of ideeën zou in elk geval afbreuk doen aan de rechten die de Kwalificatierichtlijn beoogt te vrijwaren.

In die mate dat “verwestering” duidt op een cultureel, politiek en religieus gegeven, wat verzoeker verdedigt, is het logisch en derhalve afdoende bewezen dat personen die terugkeren uit het westen door de Taliban als vijanden van het regime worden beschouwd omdat zij per definitie immers “bevuild” zijn door de westerse waarden en normen die door het de facto regime bestreden werden in het verleden en ook nu.

De retoriek van de Taliban is van oudsher een religieus geïnspireerde oorlogs- en geweld retoriek, om het land te bevrijden van moreel corrupte buitenlandse machten (Russische, Amerikaanse en Westerse troepen) en invloeden, die per definitie als ongelovigen worden geïdentificeerd.

Ook al is dit een enorme reductie, het mag duidelijk zijn dat éénieder die vrijwillig naar het Westen is vertrokken, niet kan beschouwd worden als een rechtschapen “volger” van het Talibanregime; **wetende dat dit regime de installatie van een Islamitisch Emiraat binnen Afghanistan nastreeft, en in de essentie geen enkele oppositie duldt maar absolute onderwerping predikt aan de religieuze leider(s) (émir), lijkt het erop dat dit alles niet voldoende is onderzocht.**

Aangezien het in de eerste plaats gaat om een vermeende religieuze en politieke overtuiging die door de actor van vervolging aan de betrokkene wordt toegeschreven, is het van minder belang dat verzoeker zelf een politieke of religieuze boodschap verkondigt dan wel door een bepaald gedrag uiting geeft aan bepaalde ideeën of overtuigingen aangezien de betrokkene in Afghanistan per definitie wel als afvallige kan gezien worden;

Het spreekt voor zich dat personen die beslist hebben om naar het Westen te gaan/vluchten, per definitie een gebied dat als anti islamitisch en van “de ongelovigen” wordt beschouwd, in de ogen van het de facto Talibanregime afvalligen zijn.

Verwesterd is geen duidelijk en éénsluidend begrip en aldus in de huidige stand van de rechtspraak, niet bruikbaar in de beoordeling als categorie om nood aan internationale bescherming te rechtvaardigen.

[...].

2.2. Bij de nota “Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure” van 12 december 2022 voegt verweerder volgende rapport:

- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

Daarnaast brengt verweerder middels URL-verwijzing volgende landeninformatie bij:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

2.3. Bij aanvullende nota van 5 augustus 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI Query *"Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Afghanistan – Country Focus"* van december 2023;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van mei 2024;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023;
- EUAA COI Query *"Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 2 februari 2024.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter ook worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over

gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

5. De bestreden beslissing stelt vooreerst terecht dat er actueel geen vrees in hoofde van verzoeker kan worden vastgesteld louter omwille van feit dat verzoekers broer in het verleden voor het Afghaanse leger heeft gewerkt.

Daargelaten dat er op zich geen reden is om te twijfelen aan het profiel van verzoekers broer Z.U.R. als commandant in het Afghaanse leger, noch aan verzoekers verwantschap met Z.U.R., kan uit deze 'vaststaande' elementen, in weerwil van verzoekers beweringen in het verzoekschrift, geen individuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier geheel in gebreke.

Verzoeker is niet ernstig waar hij de commissaris-generaal verwijt geen onderzoek te hebben gedaan naar zijn vrees voor vervolging omwille van het profiel van zijn broer. Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn broer de grens met Iran probeert over te steken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), zodat niet kan worden ingezien om welke reden verzoeker actueel zou gezocht worden door de taliban. Verzoeker poneert in het verzoekschrift dat dit een manifest foute beoordeling is, maar licht deze stelling niet toe.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hierbij overwogen dient te worden dat hij *"zelf ook een opleiding als verpleger heeft gehad en in het hospitaal werkte, waardoor hij steeds met zijn leven doorging, ondanks de traumatische dood van zijn vader en de wraakideeën die hij onderhuids koesterde"*, valt niet in te zien op welke wijze deze elementen bijdragen aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging of risico op ernstige schade omwille van het profiel van zijn broer als commandant in het Afghaanse leger. Verzoeker verschaft hierover geen verdere toelichting in het verzoekschrift.

6. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan vreest om te worden gedood door de taliban omdat hij ervan beschuldigd zou worden verantwoordelijk te zijn voor de dood van Ak.K..

Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof worden gehecht worden aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn problemen met talibanleden Ak.K. en Am., die negentien jaar geleden de vader van verzoeker zouden hebben vermoord, gezien verzoekers verklaringen verschillende incoherenties, vaagheden, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden bevatten.

De motivering steunt op volgende elementen:

- de omslachtige en inefficiënte manier waarop verzoekers vader gedood werd, is niet aannemelijk om een individuele vervolging aannemelijk te maken;
- er valt niet in te zien dat verzoekers familie gedurende negentien jaar na de moord op zijn vader geen moeilijkheden met de taliban hebben gekend, om dan na negentien jaar plots alsnog problemen te hebben gekregen met de moordenaars van zijn vader, Ak.K. en Am.;
- verzoeker kan amper iets vertellen over Ak.K. en Am.;
- verzoekers eigen gedrag, met name zijn verklaringen dat hij gewapend in de moskee rondliep en verkondigde dat hij Ak.K. zou doden, is geenszins aannemelijk wegens de risico's die dit gedrag met zich mee brengt;
- verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over hoe hij op de hoogte werd gebracht over de dood van Ak.K.;
- het is niet geloofwaardig dat aan verzoeker en zijn broer na de machtsovername uit het niets amnestie zou zijn verleend door Am., noch dat zijn broer hierna zomaar zou zijn teruggekeerd naar het dorp.

De omstandige motiveringen inzake voorstaande vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en zijn terecht en pertinent. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen.

Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette problemen met de taliban. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het verwijzen naar zijn jonge leeftijd ten tijde van de aanslag op zijn vader, het bevestigen dat de bom op het veld van zijn vader werd geplaatst en dat de daders achteraf hebben verkondigd dat zij achter de moord zaten, het benadrukken van de waarachtigheid van zijn verklaringen omtrent het leven in het dorp en de gebeurtenissen, het wijzen op de subjectieve beoordeling door verweerder inzake zijn vage verklaringen over Ak.K. en Am., het bevestigen van zijn verklaringen en het feit dat hij door de Am. beschuldigd wordt van moord, het poneren dat het gehoorverslag van de DVZ een onnauwkeurigheid bevat ter verschoning van zijn tegenstrijdige verklaringen en het vasthouden aan zijn verklaringen over de beschieting van zijn broer Z.U.R., stellende dat hij deze gedeeltelijk uit tweede hand heeft. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht.

7. Zo verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij nog een kleine jongen was toen de aanslag op zijn vader plaatsvond en dat hij dit van horen zeggen heeft, kan dit de onaannemelijkheid van de door verzoeker beschreven aanval op zijn vader niet wijzigen. Immers stelde verweerder terecht vast dat de wijze waarop de taliban verzoekers vader om het leven zouden hebben gebracht, met name door het plaatsen van een bom in een maïsveld waar zijn vader aan het werken was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16), een complexe, eerder omslachtige en weinig efficiënte manier was om verzoekers vader te doden. Verweerder merkte in de bestreden beslissing verder terecht op dat verzoekers uitleg, dat de reden waarschijnlijk was dat Ak.K. en Am. niet wilden dat iemand wist dat zij erachter zaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16), in het licht van zijn andere verklaringen, waaruit blijkt dat duidelijk was wie achter de moord op verzoekers vader zat, niet aannemelijk is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, p. 16, p. 20). Dat verzoeker in het verzoekschrift verder bevestigt dat de daders achteraf verkondigd hebben dat zij achter de moord zaten, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bijgevolg blijven de vaststellingen in de bestreden beslissing overeind inzake de onaannemelijke werkwijze van de taliban om verzoekers vader te doden door het plaatsen van een bom in een maïsveld en dragen deze bij tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asiërelaas.

8. Wat betreft de vaststelling dat niet kan worden ingezien dat verzoeker en zijn familie na de aanval op zijn vader gedurende negentien jaar geen problemen meer kenden met de taliban, om dan plots uit het niets geveiseerd te worden, stelt verzoeker louter dat er evenveel reden is om geloof te hechten aan zijn verklaringen over het leven in het dorp en de gebeurtenissen. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de vaststellingen van verweerder inzake de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verweerder stelt immers op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt om enig concreet element aan te reiken ter staving van zijn bewering dat de taliban gedurende deze periode van negentien jaar boos waren op verzoeker omdat ze dachten dat verzoeker wraak zou nemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, p. 19). Verweerder merkt bovendien volledigheidshalve terecht op dat verzoekers familie nauwelijks driehonderd meter van Ak.K. en Am. woonden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), maar nooit hebben overwogen om te verhuizen, hetgeen niet strookt met de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat het *“niet zo opmerkelijk [is] dat verzoeker in het dorp bleef wonen nadat zijn vader was omgekomen rekening houdend met de mogelijkheden en de culturele gebruiken”* biedt geen bevredigende concrete verklaring voor het feit dat verzoekers familie zelfs niet overwogen hebben om te verhuizen.

9. Verder wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat het gehoorverslag van de DVZ een onnauwkeurigheid bevat. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (vragenlijst CGVS van 26 mei 2021). Bovendien heeft verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wanneer hem werd gevraagd naar eventuele opmerkingen bij het interview bij de DVZ, geen enkel gewag gemaakt van enige onnauwkeurigheid in het gehoorverslag van de DVZ (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Aangezien geen enkele onnauwkeurigheid in het verslag van verzoekers verklaringen bij de DVZ kan worden ontwaard, blijven de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over hoe hij op de hoogte werd gebracht over de dood van Ak.K. overeind (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, p. 21). Verzoekers incoherente verklaringen ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vluchtmotieven.

10. Zo verzoeker voor het overige in het verzoekschrift louter zijn verklaringen bevestigt en de *“subjectieve”* beoordeling van verweerder hekelt, vormt dit verweer geen dienstige weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er gelet op wat voorafgaat niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (verzoekers taskara, verzoekers middelbare schooldiploma, verzoekers diploma opleiding publieke gezondheidszorg, verzoekers diploma van de verpleegschool, een certificaat van verzoekers werk, twee opleidingscertificaten van verzoekers broer, verzoekers broers toewijzingsattest voor het leger, foto's van verzoekers broer samen met verzoekers neef, een foto van verzoeker met zijn neef, een foto van een dorpsoudste die omkwam tijdens een beschieting, een foto van verzoeker neef die werd doodgeschoten en foto's van de dochter van verzoekers broer) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. In het verzoekschrift wordt kritiek geuit op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake "verwestering" en Afghanen die terugkeren. Zo gaat verzoeker in op de beoordeling van de zogenaamde "verwestering" en de toepassing van het begrip/categorie, het feit dat verwesterde Afghanen niet als een sociale groep beschouwd worden, de aanknopingspunt tussen "verwestering" en "godsdiens" of "politieke" overtuiging en het gegeven dat de Raad minimaliseert dat een persoon die terugkeert uit het westen als een "afvallige" kan beschouwd worden.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van algemene kritiek op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en op arresten die geen betrekking hebben op zijn persoon. Hij laat echter geheel na in te gaan op de motieven van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die op 3 november 2022 in zijn hoofdte werd genomen.

Behoudens enkele algemene en theoretische opmerkingen in het verzoekschrift, die geen betrekking hebben op zijn persoon, biedt verzoeker geen enkel concreet verweer tegen de omstandige motivering in de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in

concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Voormelde motivering is terecht en pertinent en vindt steun in het administratief dossier.

Hierbij dient er nog op gewezen dat verweerder in de nota "Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure" van 12 december 2022 en de aanvullende nota van 5 augustus 2024, ingevolge de update van de landeninformatie en analyse inzake de situatie voor terugkeerders uit Europa, tot dezelfde conclusie komt als in de bestreden beslissing. Verzoeker laat dienaangaande geen opmerkingen kennen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in Europa een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

15. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15(b) Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in

een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

16. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat de bestreden beslissing geen volledige beoordeling bevat inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en stelt dat de mogelijkheid van subsidiaire bescherming grondig dient te worden onderzocht.

Blijkens de nota “*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” van 12 december 2022 erkent verweerder dat dit inderdaad een materiële vergissing betreft. Middels deze nota brengt verweerder landeninformatie en een analyse inzake de situatie in Afghanistan bij, op basis waarvan hij oordeelt dat er voor burgers in Afghanistan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verweerder actualiseert de landeninformatie en analyse inzake de situatie in Afghanistan middels aanvullende nota van 5 augustus 2024.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verweerder bij nota van 12 december 2022 en de aanvullende nota van 5 augustus 2024. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS